

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

April 1957

„Bed og arbejd.“

49. årgang nr. 4

„Herren er virkelig opstanden og set af Simon!”

Lk. 24,34

Ja, men det er mange år siden, og efter den tid er der ingen, der er kommen tilbage fra de dødes verden. Kan vi så tro det? og om vi kan tro det, har det så nogen betydning for os nu og til hverdagsbrug?

Vore kirkegårde og krematorier kan godt fortælle os, hvordan det går med livet. Og om der nu var een, der for 2000 år siden snød døden, hvad angår det mig i dag?

Nej, vi kan slet ikke for alvor tro det — og også tro på virkningen af det for mig i dag — uden på een betingelse, den, som er udtrykt i Luthers forklaring til den tredie trosartikel og lyder således: „... men det er den Helligånd!”

Men Änden har også gjort, at der er mennesker, som tror på dette utrolige budskab, og som har frimodighed derigennem. Der er — og har været hele tiden siden dengang — nøgterne, ja, kritiske mennesker, som lever og vil dø i den tro, at han er opstanden, og „som han opstod, skal vi opstå...!”

Dette er udslag af Ändens gerning i kritiske vantro menneskehjerner.

Tror du det, så tak ikke dig selv, men den levende Gud for det. Og glæd dig så over, at det bliver forkyndt og bevidnet i hele kristenheden. Lad os prise og takke ham, den treenige Gud, især nu ved påsketide. Han er virkelig opstanden!

Men det gamle budskab føjer til: „og set...!”

Ja, de så ham lyslevende, både Simon og de andre disciple. Synet gjorde et sådant indtryk på dem, så de satte livet ind på at forkynde hans opstandelse og hans frelsemagt.

Nu ser vi ham ikke på håndgribelig måde, men han møder os i sine sakramenter, i sit ord, der kan vi „se” ham. Slægt efter slægt har der set ham, så han lyser over vor vej, giver frimodighed og fred selv over for døden.

Vi må se opad for at se Jesus. Og ofte må vi måske bede den gamle bøn: „Vi ønsker at se Jesus!” Den Jesus, som var engang på jord, men som også fremdeles er hos os, hvor et menneske i sin nød søger en frelser. Han lever midt i sin kirke og bøjer sig ned til ængstede sjæle og siger: „Fred være med eder!”

„Du vandringsmand til den gyldne stad
tab ikke Jesus af syne!

Du går ej vild, når I følges ad,
tab ikke Jesus af syne!” P. Roesgaard.

Byggesagen

Jens Pedersen og hustru, Äkjær, Fly	25 kr.
Erik Sørensen (54-55)	10 kr.
Bertelsen? (gave på forældredagen)	20 kr.
Tiende marts (kan)	100 kr.

For ialt 155 kr.

meddeles hermed kvittering og hjertelig tak.
Tidligere indkom 6275 kr. Ialt 6430 kr.

Fra vort bibelkursus

Kortfattet referat af pastor S. K. Steens tale: „Dåb og omvendelse“ på bibelkurset på N. N. H.

Begge dele må med og netop i denne rækkefølge. Man kendte også dåb før Jesu tid, nemlig både proselyt-dåb (af hedninger, der antog jødedommen) og Johannes-dåben. Andre religioner har også dåb. Men hvad er så det nye ved den kristne dåb? Det nye er Kristus. At døbes i Jesu navn betyder at overføres på hans konto, han overtager regnskabet for os. Tit. 3, 4—8.

Dåben er Kristi gerning. Hvad får vi da i dåben? Vi får syndernes forladelse. Det, som skete på Golgatha, kommer ved dåben ind i den enkeltes liv. Frelsen vil altid være uforskyldt. I dåben rækkes os syndernes forladelse ufortjent. Vi får Helligåndens gave. Vi får både syndernes forladelse og evnen til at tro den. (Luther siger jo i vor katekismus: Den Helligånd virker troen på Jesus Kristus og giver os derved del i syndernes forladelse). Vi får barnekår hos Gud. Et døbt menneske er et Guds barn. Men der er mange ulydige Guds børn og mange fortabte Guds børn i evigheden. Dåben betyder ny fødsel. Dåben er et under — ufortjent. Vi husker ikke dåbens hellige stund, vi husker heller ikke vor legemlige fødsel. Vi fødes ind i Guds rige, og der fødes et nyt liv i os. 1. Pet. 3, 20—23. Rom. 6, 3—4. Det nye liv er en følge af dåben. Dåben er en indvielse til nyt liv.

Alt dette er dåbens indhold, der rækkes os som en gave til frelse af nåde. Og netop barne-dåben understreger så stærkt, at frelsen er Guds gave af uforskyldt nåde. Gud tager imod hjælpeløse mennesker, der intet selv kan. Det er Gud, der begynder og fuldender.

Men dåben virker ikke upersonligt, automatisk. Derfor hører dåb og omvendelse sammen. Omvendelse er at gøre det, som vi er døbt til. Vi er døbt til at tro og forsage, sådan som Grundtvig siger det med ordene: „Ligesom det nemlig er klart, at det ville være en grov bedrager, som lovede en synder salighed uden omvendelse, ville være netop det samme som at love en, der var på gale veje, at han uden at vende om, skulle nå det mål, han vendte ryggen til, således ville det jo også være et groft bedrag med dåbsnåden til genfødsel og nyt liv, dersom ikke dåbspagten som et af vilkårene udtrykte

bortvendelse fra al løgn og ondskab, uden hvilken det umuligt kan være ærlig ment med den henvendelse til nåden og sandheden, som den apostolske trosbekendelse udtrykker.“

Vi er døbt til at vende os fra noget og til noget, døbt til at sige nej og at sige ja. Hvad den enkelte må vende sig fra, må Herren vise os, at det er Åndens opgave at overbevise om synd. Vi skal ikke foreskrive hverandre regler for, hvordan omvendelse skal foregå. I Ap. G. 17, 30 tales der om, at alle skal omvende sig; der er på dette sted tale om at vende sig fra hedenskab til kristendom, det er ikke sikkert, vi uden videre bør overføre det på vore folkekirkelige forhold. Men alle barnedøbte må vende sig til dåbens nåde og i den forstand omvendes. Jesus kaldte sine disciple på forskellige måder. Paulus har aldrig i sine breve givet udtryk for, at han krævede omvendelse efter skema. Omvendelse er at tilegne sig det, vi har fået — ved at sige tak. Takken kan undertiden være den korteste vej til frelsesvished.

Til alle skal det siges så kærligt og alvorligt, som vi kan: „Der er et hjem, der står åbent, du bliver modtaget med åbne arme af en Fader, der venter på dig.“

Det sker undertiden, at et barn bliver borte. Så må de øvrige søskende ud for at opsøge det, kalde og lede det på vejen hjem. Dette er vor opgave i I. M. Vi må opsøge vore søskende, der er døbt til at være Guds børn. Og gør vi det ikke, kan det ende med, at de bliver borte i fortabelsen.

Indsendt af en fhrv. elev, som deltog i bibelkursus.

Til de „gamle elever“

fra vinteren 56/57

Da vi havde afskeds- og forældrefest, havde jeg så meget på hjerte, så jeg gerne ville have sagt meget mere til jer; men det var blevet sent, og mange skulle køre langt, så det var om at gøre, at talerne blev korte.

Nu er mange travle dage gået, og jeg kan ikke få alle de følelser og tanker frem igen, og dog må jeg prøve at skrive til jer.

Det er en stor lykke for en skole at have flinke og ordentlige elever; jo, for så kan alt gå frit og godt, og vi andre kan være glade i vor

gerning. Når man skal gå og spekulere over problemer, kan man ikke gå tilbørligt op i sit arbejde, hvilket især mærkes, når problemerne bliver så store, at de følger os i nattens timer.

Et elevhold af en vis størrelse vil altid være en broget flok, hvorfor det også er noget vanskeligt at karakterisere. Jeg tror dog, at vi vil huske jeres hold som: Holdet med de mange pæne unge mænd og de mange pæne store drenge. Jeg kan nævne, at kun 2 elevværelser var stærkt medtaget, medens alle de andre var behandlet godt. Ofte er det galt med 4—5 værelser. Efter mit eget skøn har jeg heller ikke haft lejlighed til at skælde nogen rigtig ud i vinter, og der er næppe nogen, der aner, hvor taknemmelig jeg er for at være fri for den slags. At se gnaven ud for at dæmpe lidt på gemytterne har jeg lettere ved — som bekendt!

I skal også have tak, fordi I behandlede hinanden skikkeligt. Hvis et halvt eller et helt dusin bliver enige om at forfølge en kammerat, fordi han synes aparte, eller fordi han er så forsvarsløs, så kan de helt forbitre ham hans skoleophold. Godt, at vi var fri for den slags. Måske vil en og anden her tænke på „Spyfluen“ og mene, at den var slem ved ham. Men vi må huske, at dens opgave var at forsøge sig som vittighedsblad, og så måtte det jo gå ud over vore små særheder — med store overdrivelser. Jeg mener, at „Spyfluen“ ikke alene var morsom, men også en lille smule opdragende, og redaktørerne fortjener en stor tak for deres slid.

Vi takker jer også for jeres flid; for I var gennemgående flittige. Måske var nogle af jer lidt for vege og for lidt energiske, og derfor vil jeg lykønske jer, om I får en plads, hvor I må bide tænderne sammen for at klare jer. Det er ganske vist ikke morsomt, men det er så sundt, og det bliver morsommere efterhånden. Det er godt i de unge år, at:

Evnen øges,
viljen spændes,
kraften prøves. . . .

Måske blev der sagt for lidt om skolens støttefond. De penge, der anbringes der, må kun komme skolen til gode, og derfor må de kun bruges efter bestyrelsens bestemmelse. Meningen med støttefonden er, at den skal tjene til, at vor skole altid kan være blandt de bedste. Sædvan-

lig tegner langt de fleste sig for lidt eller meget, men i år var det kun få, der skrev sig på listen. Hvis flere ønsker at være med, så vil vi med glæde skrive eder på, blot vi får et par ord om det. Men I, der tegnede jer, skal have en stor tak.

Det, der glædede os mest i vinter, var dog jeres møder tirsdag aften på de tre værelser. Vor gamle formand, provst Rendtorff sagde ofte: „Kristendom er ikke blot et ord at høre, men også en dåd at gøre.“ Vor inderligste tak til jer, der prøvede på at tjene Gud blandt jeres kammerater.

Se opad —
løft opad.

Tak også, om I vil skrive til os. I får måske ikke direkte svar, men rimeligvis vil der være et svar i bladet. I dag var der et godt brev fra Gunnar Astrup. Det er vor glæde, at det går jer godt. Bed og arbejd.

Forældredagen

blev en stor dag. Forældrene mødte omtrent alle, fra Sjælland, Fyn og Vendsyssel kom de; men når mødeprocenten er så stor, skyldes dette naturligvis, at langt de fleste af vore elever er fra Midt- og Vestjylland. At gæsterne møder så villigt er opmuntrende. Om eftermiddagen underholdt eleverne og staben. Først på aftenen var der underholdning ved organist Lund og frue, og kl. 20,30 samledes vi til afskedssammenkomst. Skolen fik en pengegave, der blev sunget og talt og især takket. En god vinter og en festlig dag var endt med tak til Gud og mennesker.

★ *Hjemme fra skolen*

Hvad vi har oplevet siden sidst? Ja, vi har oplevet mangt og meget; men vi husker næsten kun to begivenheder: Forældrefesten og elevernes sidste korte dage her, og derom er der fortalt særskilt andet steds i bladet.

Skal jeg fortælle noget, så må det blive om skolens fremtidsudsigter. Vi modtager stadig enkelte henvendelser om sommerskolen 57. Det er naturligvis ikke mange, for vor nærmeste vennekreds ved jo, at skolen er besat. I ved også, at efterskolen er besat for vinteren 57-58. At

enkelte er indmeldt til højskolen 58 og til efterskolen 58-59 er naturligvis fornøjeligt.

Det særlig spændende i tiden er byggesagen og højskolen til vinter. Om byggesagen ved vi absolut intet; men arkitekten rejser nu til København, og vi håber at få lidt at vide. Skal vi vente, vil vi håbe, at dette ikke skal fordyre byggeriet yderligere. Skal vi i gang, var det rart at få begyndt, så vi i alt fald får nybygningen under tag, før vinteren melder sig.

Hvis det bliver til alvor med byggeriet, håber vi, at det også må blive til alvor med at give til byggesagen. De år, vi skal være her, kan jo nemt tælles, så det er ikke så meget vor glæde eller bekymring, der skal tænkes på, men vi skal arbejde for, at skolens vennekreds må have en moderne og smuk skole, der ikke er tynget for meget af gæld.

Højskolen om vinteren? Ja, i tiden er det kun her det kniber lidt med elevtilgangen, og det er derfor meget glædeligt, at vi allerede har 10 forespørgsler og heraf 5 indmeldte til den kommende vinterhøjskole. Det er godt med en fin

begyndelse, og lad os nu hjælpes ad med at arbejde for skolen, så vi også får højskoleklassen helt fyldt til vinter. Vi håber meget på støtte fra jer alle — også fra jer, der lige er rejst.

I tiden arbejder vi med at få skolen i fin stand til at modtage vore mange piger. Der bliver sat faste senge med skuffer på Reden, Kåhytten og Riberhus. 47 madrasser er sendt til reparation, maleren gør pænt, og pigerne gør rent.

Kontingentet til elevforeningen

Med bladet for marts skulle have fulgt et girokort til indbetaling af kontingentet. Desværre blev dette ikke betænkt, men denne gang skulle det være med.

Vil I så ikke godt sende pengene. Det er noget, I skylder, hvis I får bladet. Bidrag til støttefond er frivillige, men tegnede bidrag, som mange af de yngste årgange yder i 5 år. Bidrag til byggesagen er ganske almindelige gaver, som man kan sende, hvis man har evne og lyst.

Forsinket julebrev fra missionær D. Bitsch

*Gurukul College, Madras — 10 India.
15. novbr. 1956.*

Det regner i denne tid her hos os, som det bør, når vi skal skrive julebrev. Der er kun 25 grader i vore stuer, og vi ville sikkert nyde køligheden endnu mere, hvis ikke det havde været så fugtigt, at alt klistrer og mugner. Men naturligvis er vi glade for regnen. Den måtte vi undvære den meste tid af vor første periode her i landet. Her i Sydindien kender vi ikke til så voldsomme oversvømmelseskatastrofer som længere nordpå. Fornylig havde vi besøgende, der kom fra Bengalen, og de berettede om, hvordan en trediedel af landet stod under vand. Det betyder bl. a., at alle de tusinde landsbyhytter, der er bygget af ler, skrider sammen, og at der er titusinder af mennesker, der bliver hjemløse. Det er næsten ikke til at tænke på. Men sådan har de det med få års mellemrum i visse dele af Nordindien. Så har vi det langt bedre her i Sydindien, hvor vi har haft en god høst de sidste år. Priserne på fødevarer er ganske vist stadig stigende, men det skyldes nok dels en langsomt stigende levestandard hos be-

folkningen og iøvrigt den almindelige inflation, som de fleste lande oplever. Vore bekymringer nu, mens dette skrives, går derfor i langt højere grad til den alvorlige situation omkring Suez. Vi sidder her i Indien og får i nogen måde tingene at se med asiaternes blik. Ganske vist er vi missionærer nok mere optaget af de alvorlige problemer, end den almindelige mand på gaden i Madras. Han føler vist, at Europa ligger så langt borte, at det varer lidt endnu, før begivenhederne kommer til at røre ham. Foreløbig synes det at være for ham, som det vil være for en københavner, når han hører, at nu er der vrøvl i Singapore.

Vort brev skulle imidlertid ikke være en politisk redegørelse. Den kan forøvrigt let være forældet, inden brevet når frem; men vi vil gerne fortælle om nogle få begivenheder fra vor egen lille kreds i året, der svandt. I begyndelsen af året havde vi de store festligheder i Trankebar og andre steder i Sydindien i anledning af 250-året for den protestantiske missions begyndelse i Indien, da Frederik den 4. sendte to tyske missionærer ud. I selve Trankebar, hvor det gamle

fort Dansborg endnu står, og hvor der er så mange minder fra den danske tid, blev de store jubilæumsfestligheder afholdt med stor deltagelse af indiske kristne og med mange repræsentanter fra de lutherske kirker verden over. Festlighedernes højdepunkt var indvielsen af den første indiske biskop i den svensk-tyske missionskirke. Hans navn er R. B. Manickam, og han er velkendt i kirkelige kredse verden over, da han ved mange lejligheder har været en af Indiens repræsentanter ved internationale kirkemøder. Siden han blev biskop i år, har han været på et 3-ugers besøg hos den kinesiske kirke i Kommunist-Kina, og han har siden deltaget i et møde for Kirkernes Verdensråd i Ungarn midt på sommeren. Efter festlighederne i Trankebar holdtes der i 3 dage her på Gurukul en konference for lutherske kirkeledere fra de asiatiske lande.

Man kan forestille sig, at arrangementerne med de mange møder og de mange gæster har krævet store forberedelser, og vi fik også her på Gurukul vor lille andel. Fra det lutherske verdenskontor i Geneve havde man anvist de udenlandske gæster, at når de kom til Madras, skulle de blot telefonere til Gurukul, så ville vi give dem hjælp og vejledning. Det var udmærket, hvis vi blot havde haft en telefon. Men så langt er vi ikke nået endnu her på kollegiet, selv om telefon efterhånden bliver mere og mere almindelig her i Madras. Men vi måtte altså have en mand til de forskellige tog og en på flyvepladsen for at tage mod ankommende gæster. Men det største arbejde viste sig at blive arrangementet for togrejsen til Trankebar. Der var afbestillinger, og der var dobbeltbestillinger, og det var et meget stort arbejde at få det hele tilpasset i sidste øjeblik, og at få plads til folk i de reserverede vogne, der ville blive ført direkte ud til Trankebar ad den lille sidelinie, der går fra hovedlinien et par hundrede km syd for Madras. Men det lykkedes tilsidst. Nede i Trankebar havde de sørget for alt med hensyn til indkvarteringen og bespisning af de mange tusinde gæster, der kom, og det var beundringsværdigt, hvor godt alt var bragt til at fungere på dette ret afsides beliggende sted, hvor man til daglig dårligt nok kan købe en banan i en forretning. Vi var der i 2 dage, og der blev holdt adskillige møder og foredrag, dels på engelsk og dels på tamulsk, og 3 af vore danske

repræsentanter var blandt talerne. Bispeindvielsen foregik i et mægtigt palmebladstelt indenfor murene af Dansborg. Det var en broget skare, der tog del i den lange procession, men mest opsigt vakte nok den lokale tempelelefant, der marcherede i spidsen for det hele. Man havde den ganske nat i forvejen skrubbet på dens store ører for at vaske de store Vishnu-afgudsmærker af. Det, den havde i panden, blev dækket af et enormt guldskjold, indlagt med store ædelstene. Men uden for porten til Dansborg blev den stående. Den var for stor til at passere igennem porten.

Der har i blade og tidsskrifter været en del at læse om jubilæumsfestlighederne, så vi skal ikke fylde brevet med beretninger derom. Men det var en oplevelse for os at træffe sammen med de mange udenlandske gæster. I mødedagene her på Gurukul havde vi selv nogle boende. Som de store hindufester altid trækker en del tiggere og svindlere til, sådan foregik det også i mindre stil hos os. Der var f. eks. en ung fyr, der på byens store hotel gik rundt med en indsamlingsliste til en ny kirke et eller andet sted. Han fik efterhånden alle de fine navne fra det lutherske verdensforbund på sin liste og indkasseret pæne bidrag, indtil endelig en af dem fattede mistanke og tilkaldte biskop Manickam, hvorved han blev afsløret. Derpå tog de bidragslisten og pengene fra ham og overgav ham til politiet. Den næste morgen ved morgenbordet i vort hus, hvor vi havde både biskop Manickam, den afgående svenske missionsbiskop J. Sandegren og dennes broder, missionær Poul Sandegren og flere andre, tog biskop Manickam listen frem og spurgte biskop Sandegren, hvad skal jeg nu gøre ved pengene, for vi fik ikke så mange penge, som der er tegnet på listen? Biskop Sandegren var ved at foreslå en ordning, hvortil der skulle anvendes forholdsregning, da Poul Sandegren pludselig vågnede op: Ja, men hvorfor ikke bede giverne om at skænke beløbene til Kilpauk kirkebyggefond (et fond til en ny luthersk kirke her i nærheden, og Poul Sandegren har trukket et stort læs med hensyn til indsamlingen) — for så er problemet løst. Han fortsatte derpå med sin havregrød endnu et par minutter, indtil der pludselig gik endnu et lys op for ham; han rettede sig op og udbrød: Men hvad så med alle de folk, der ikke blev taget ved næsen, de ville sikkert være glade for at

give et takoffer til Kilpauk kirkebyggefond, fordi de ikke blev snydt! Nu skal man vel nok kende Poul Sandegren for helt at vurdere denne lille episode; men han stikker ikke op for en plattenslager, når det gælder om at finde metoder til at samle penge ind på. Vi havde det i det hele taget meget fornøjeligt med vore gæster ind imellem de mange møder.

I april tog vi afsked med vort første hold studenter, som vi da havde haft hos os i 3 år. De er nu spredt ud over Indien og arbejder for deres kirker. En er optaget af evangeliserende arbejde blandt bjergstammer i Bihar i Nordindien, en anden er studenterpræst i Guntur i Telugulandet ved det store, lutherske universitet der, en underviser på sin kirkes præsteseminarium i Centralprovinserne. Han blev den 4. november ordineret til præst af biskop Manickam, der tog den lange rejse derop. En er i Tamullandet anbragt i det evangeliserende arbejde i massebevægelsesområdet et stykke syd for Nilgiris-bjergene, en er blevet ungdomssekretær i sin kirkes ungdomsarbejde, og en arbejder med et omrejsende evangelisthold, som hans kirke har oprettet. En er for tiden gymnasielærer, og en er gået direkte ind i præstegerningen. Vi vil spændt følge med i, hvordan det går dem i deres arbejde. Vi ville jo gerne, at folk med så stor en uddannelse, som de får her, skulle kunne blive ledere, der kunne være med til at bære den indiske kirke, når missionærerne er borte, og det kan næppe være andet, end at den dag nærmer sig.

Vi havde en god ferie på Kotagiri, selv om vi i år havde sygdom i familien. Henny, der i et års tid lejlighedsvis havde klaget over kvalme, fik feber og en antydning af ømhed i maven. Først lå hun hjemme, og derpå kom hun på hospitalet hos Lydia Herlufsen; men det tog endnu en uges tid at stille en sikker diagnose, at det var en byld på blindtarmen. Hun fik alle de antibiotika, de havde til rådighed, men feberen blev ved at være, så der var ikke andet for, end at der måtte lukkes op og lægges et dræn ind. „Hvad skal vi far?“ spurgte hun, da vi bar hende op på den lille operationsstue; det var jo ikke så let at sige; men hun tog det tålmodigt og var flink til at tælle, da hun fik masken på. Hun nåede op til 37, så gik Inger og jeg, og en tid efter kom Lydia Herlufsen og fortalte, at nu var operationen overstået. Da de ikke havde

tilstrækkeligt med sygeplejersker på hospitalet, var Inger hos hende hele tiden; men hun fik al den pleje og opmærksomhed, som vi kunne ønske. Else Lohse Andersen hjalp på det tidspunkt til som sygeplejerske på hospitalet. De første par dage var der ikke meget ved at besøge patienten; hun lå lige så stille hen og kunne kun svare ja og nej. Men efterhånden lavede hun op, nu har hun det så godt, som hun ikke har haft længe. Hun har taget 7 pund på og hopper og springer, så det er en lyst. Vi er meget taknemmelige for, at vi har hospitalet på Kotagiri, hvor der bliver gjort alt, hvad der er muligt, for os, når vi trænger til det. Jeg havde så Leif og Ulla og Jytte hjemme i Bethany, mens Henny og Inger var på hospitalet i 3 uger. Det gik meget godt, da vi havde Selvam, der er god til at tage sig af børnene. Den 1. juni begyndte skolen for Leif. Han startede da i 1. klasse med 2 jævnaldrende drenge. Siden har de også fået en pige i klassen. Det er en stor klasse i så lille en skole som vor. Henny kunne ikke møde i 2. klasse straks, da hun endnu var på hospitalet, så for at sætte lidt humør i Leif fandt vi et par aftener i forvejen den skoletaske frem, som vi havde købt til ham i Madras, men som han endnu ikke havde set. Jeg kom lidt sent hjem den aften; men da jeg gik rundt til børnenes senge for at rette på tæpperne og løftede Leifs tæppe, så jeg, at han sov med skoletasken over skulderen oven på sin natdragt. Da han efter den første skoledag havde fået en lektie for i sin ABC, sad han hjemme i stuen og læste på den, og da han havde gjort det en tid, sagde jeg: nu er det vist godt! Han holdt så op et øjeblik, men så sagde han: jeg læser på det igen! og så tog han fat og gav lektionen en ordentlig omgang igen. Han har vist knapt kunnet holde den energi vedlige; men ellers går det godt både for ham og Henny i skolen. Men nu har vi også en ualmindelig god skole, hvor børnene bliver passet som i et hjem. Pigerne er nu flyttet ind i deres eget hus sammen med den nye lærerinde, Ellen Bartholdy, medens lærer Jensens har drengeboende; men de spiser alle på skolen. Børnene skriver breve hjem hver fredag, og Hennys breve er meget fine nu; men Leifs skal man endnu studere på. Ulla glædede sig meget til at komme til Madras igen, da hun forstod, at hun så for en tid skulle være storesøster. Det har virkelig også hjulpet på hende; men alligevel

savnede hun i begyndelsen de to store meget, og hun lå ofte i søvne og kaldte på dem. Nu glæder hun sig til, at de kommer på juleferie. I min fritid, der forøvrigt i den seneste tid har været kneben, har jeg af og til måttet reparere på vor gamle bil. Engang gjorde Leif mig opmærksom på, at jeg havde to værksteder, både det rigtige, der er et lille rum bag vor spisestue, og så mit kontor, hvor der efterhånden også var kommet lidt værktøj og nogle reservedele ind. Men Ulla har fundet på en ny benævnelse for det lille værksted; hun kalder det nemlig „bilkontoret.“ Jytte er en charmerende lille unge. Hun er nu på samme alder som Leif, da vi sidst rejste til Danmark, og hun ligner ham også i skikkelse. Til gengæld ligner Ulla og Henny hinanden meget; men i det hele taget er det ikke svært at se, at de er søskende alle fire. Jytte er allerede god til at tale; hun siger ikke mere: fars brr. . . ., men siger nu pænt: bil. Det er ganske vist også sådan, at for øjeblikket siger den ikke en lyd. Den trænger for øjeblikket til en større reparation, men jeg håber, at vi kan få den køreklar snart.

Vi åbnede kollegiet i juli med 11 nye studenter, hvoriblandt denne gang 7 gifte. Det skabte et problem med hensyn til plads; men vi har fået bygget 2 nye familiehuse, så vi nu ialt har 5, og de andre familier har vi så kunnet skaffe plads til i den gamle bygning. Der er mulighed for, at vi får en kinesisk student fra Hongkong. Det står nu på, om han kan få visum. Det er et hold af meget passende størrelse, vi har fået at arbejde med denne gang, men der er den forskel på et indisk og et dansk hold teologiske studenter, at gennemsnitsalderen for det indiske hold ligger noget højere. Den ældste er 40 år og er ordineret præst og har også i forvejen nogen teologisk uddannelse. Nu ville hans kirke gerne, at han skulle have sin teologiske universitetseksamen. Vor forstander var betænkelig ved at tage så gammel en mand ind, især da han også har kone og 7 børn; men hans kirkes repræsentanter i kollegierådet lovede, at han kun ville medbringe et kontrolabelt antal børn. Om resten så kunne dirigeres forsvarligt gennem fjernkontrol, blev ikke drøftet. Foreløbig har han medbragt 4 børn, mens de 3 største er på kostskole. Men de må da vel have lov at komme hjem til jul! Det skaber et problem i den sproglige undervisning i nyttestamentlig græsk, at ele-

verne er så gamle. De sidder og laver akkurat de samme fejl som missionærerne på sprogskolen. Når man er over 30 år, er det ret vanskeligt at lære et nyt sprog. Jeg har dog den glæde, at 3 af studenterne er meget dygtige; men så er der til gengæld også nogle, der er meget tunge at få slæbt med.

I vor lille Arcot menighed her i byen har vi i årets løb fået en ny yngre præst, og jeg har også fået en ny, ung medhjælper i læseværelset på Broadway. Det er opmuntrende, at vore kristne er så gode til at bidrage til deres kirke. Vi har en ordning med faste månedlige bidrag i forhold til folks indkomst, og vi har på denne måde 225 bidragydere ud af 800 medlemmer. Til høstofret de sidste par år har vi på altret kunnet få en indsamling på 650 rupier eller ca. 1000 danske kr., og udsalget bagefter har bragt den samlede indkomst op på næsten 2000 danske kroner. Det må vi kalde meget pænt. Og så sagde en af vor indiskrete lærerstab her på kollegiet endda til mig en søndag, han havde prædiket i vor kirke: det er jo udelukkende fattige mennesker! Det havde jeg aldrig tænkt på, for folk kommer gerne pænt påklædt; men han kiggede efter smykkerne, der jo er et tegn på velstand, og dem fandt han ikke. Men han var vant til at se smykker i hans egen kirke, hvor folk åbenbart er mere velhavende, men til gengæld giver mindre i høstoffer end hos os.

Vi sender jer vore kærligste hilsener med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår i hjem og skole. *Jytte, Ulla, Leif, Henny, Inger og Daniel Bitsch.*

HØJSKOLEPOST

En oplevelse —!

Da vi rejste fra skolen, fik vi at vide, at vi engang imellem skulle skrive et stykke til elevbladet om vore oplevelser og lignende, og nu har jeg noget at fortælle.

Midt i februar var vi nogle få stykker her fra Thy, som var indbudt til at besøge fisker Kr. Ingward Jensen, Jegindø, der er nissumelev fra 1908-09. — Jeg havde lånt fars bil og skulle køre derover.

Da vi kom til Hurup, skulle vi have nogle flere i bilen; men en ung mand var ikke mødt, og vi ville så hente ham. Det var meget glat, men det ville jeg ikke være ved, så jeg har jo nok kørt lidt for rask efter føret; for lige uden varsel snurrede vi en omgang rundt på vejen og havner i grøften.

Og nu kommer det store: et Guds under. Der skete ikke det mindste. Bilen væltede om på siden, og vi måtte kravle oven ud; men ingen af os fik en skramme, og ikke een rude i vognen blev knust. Vi måtte have Falck til at trække vognen op af grøften, og så kørte vi til Jegindø.

Samtidig med, at vi lå og kørte på vejen, lå mor hjemme på sine knæ og bad for os, at der ikke måtte tilstøde os noget ondt.

Og Gud bevarede os. Hvis ikke det var et Guds under, der skete, så ved jeg ingenting. Det blev så stort for mig, at jeg måtte sande, at Gud er den samme, som da Moses førte Israel over Det røde hav.

Hermed sendes de kærligste hilsener til eder alle, især til veninderne fra 55. Annalise Nielsen.

Jeg er lykkelig,

fordi vi kan bringe et referat af pastor Steens tale ved vort bibelkursus i efteråret. Jeg bad pastor Steen om at få foredraget på tryk, da det svarede så godt på mange af de spørgsmål, som vore elever går med. Desværre kunne dette ikke lade sig gøre på grund af overvældende travlhed; men så er vi taknemmelige for Anna Molbergs (33) gode referat, som tilmed er gennemset af pastor Steen.

Til lykke!

Palmesøndag viedes i Skern kirke frk. Lilly Christiansen (53) og hr. Lindy Godsk Pedersen (52-53 og 50-51). Samme dag blev Lindys bror gift med Lillis tvillingesøster.

Vi er mange, der kender Lindy, og vi vil ønske for ham og Lilly, at de må bygge et rigtigt nissum-hjem båret af skolens motto.

26. marts viedes i Horne kirke frk. Marie Hansen (54) og hr. gdr. Larsen. Bopæl: Felde, Ryde pr. Vinderup.

Lørdag den 27. april vies i Tapdrup kirke frk. Olive Nielsen (56) og hr. Carl Anker Mikkelsen. Adresse på bryllupsdagen: Skovsgård mark, Viborg. De nygifte skal bo i Hjørring.

Lørdag den 27. april vies i Åbyhøj kirke frk. Bodil Fruerlund Andersen og hr. Leon Kærgaard. — Adresse på bryllupsdagen: Haslevej 61, Åbyhøj. Bopæl: Eskildstrup pr. Farendløse.

I fra 45-46,

der vil være med til at starte et nyt „Samlerbånd“, bedes sende navn og adresse til undertegnede. Uden sammenhold ingen styrke! Se så at få det lille brev skrevet; jeg venter i spænding.

Venlig hilsen til jer alle.

Johannes Qvist Lundager, Gimsing pr. Struer.

Hvor er „Den lille Krans?“

Jeg har ikke hørt fra den i lang tid. Hvis en af jer har den liggende, så send den videre. Jeg beder jer snarest sætte jer i forbindelse med

Dorthe Olesen, Bredgade 8, Herning.

Hilsen til alle fra 54.

Østvendssyssel højskolekreds.

Pakkefest i Hjallerup missionshus lørdag den 27. april kl. 20. Forstander Edv. Jensen, Børkop, taler over emnet: Tro og opdragelse.

Enhver er velkommen.

P. u. v.
Tage Sanden.

Vore møder.

- 2. maj. Skive. L. R.
- 11. maj. Agger, Unge hjem. L. R.
- 15. maj. Ydby, Unge hjem. L. R.
- 17. maj. Mejlbj pr. Arden. L. R.

Adresseforandringer

Sommerskolen:

- 1954 Frk. Marie Hansen, Asp, Tistrup. — Fru Marie Larsen, Felde, Ryde, Vinderup. Frk. Anny Sørensen, Fårevejle højskole, Fårevejle. — Sygeplejeelev frk. Anny Sørensen, Frederikshavn sygehus, Frederikshavn.
- 1952 Frk. Anna Frøkjær, Borrehus husholdningsskole, Kolding — samme, Ås pr. V. Vildsund, Thy. Frk. Lydia Thomsen, Tilst teglværk, Mundelstrup. — Fru Lydia Schmidt, Gransager, Frifelt, Sønderjylland.
- 1950 Frk. Edith Krabbe, Fredensvej 10, Hurup, Thy — samme, Gammelby, Bedsted, Thy.

Vinterskolen:

- 55-56 297-809 Biersted, 4. deling, JDR., Holstebro. — Dragon 297-809 Biersted (personkort 45154) O.P.K./E.S.K., D.D.K., Tyskland. Jens Thøgersen, Søndergårde, Fur — samme, Seminariet, Nr. Nissum Seminarieby. Kristen Vestergaard, Hogager, Holstebro — samme, Seminariet, Nr. Nissum Seminarieby Anders Jørgen Nielsen, Kocksvej 18, Frederikssund — samme, Tammosegård, Pårup, Græsted.

Kokkepige søges

Et par gange har vi ment, at vi var ved at have en kokkepige til maj; men det glippede begge gange, så vi søger stadig.

Vi vil helst have en pige, der er over 20 år, og vi vil helst have hende til maj. Men vi kan godt vente til juni, da vi i forvejen har 4 piger, og da der sædvanlig ikke er så meget med gæster i maj.

Det vil glæde os meget at høre fra en af jer, hvad enten det er en ansøgning eller en anvisning.

Udgiver af

Nr. Nissum højskoles elev- og vennetorening
Redigeret af forstander A. Kristensen.

M. KRISTENSENS BOUTRYKKERI STRUER 5737

Frederiksborgs Statens pædagogiske Institut
J. Kristensen